

ს ი კ უ ნ ბ ი

ქრონული
ბიბლიოთეკა

ღონ-კინოვის მკაპლი

ანეროკის მოწინავე საზოგადოებრივობის უდიდესი აღმფრთვება გამოიწვია იზოლაციონის სენატორების უიღერის და ჩენდლერის გამოსვლამ ევროპაში მეორე ფრონტის გახსნის წინააღმდეგ.

ნახ. ღონისა

ღონ-კინოტი:—ხედავ, ღუჩე, იმ გოლიათებს, როგორ გლეჯენ მთებს?
 ხანრო-კანრო.—არა ფიურერ, ეს გოლიათები კი არა, ჩვენი ყმაწვილები არიან, ქარის წიქვილები აგებას ღამობენ.

„უაზისტური გერმანიის წარმომადგენლები მოკავშირეების წინაშე აყენებენ საზავო წინადადებებს, რომელნიც გამოშლინარობენ და ემყარებოი ინგლისისა და შ. შ. შტატებისა და საბჭოთა კავშირის განცალკევების შესაძლებლობას.“

(გაზეთებიდან)

— ბატონო ოფიცერო, ჩემი ცნობების სისწორეში ეჭვი ნუ შეგეპარებათ, მე თვით ვიყავი ესხეულთა ბოროტმოქმედებების უშუალო მონაწილე და თანაც უბის წიგნში ვიწერდი თარიღებს. იმედი მაქვს სამსახურისთვის...

— საბჭოთა სასამართლო მოგანიჭებთ საკადრის ჯიღოს... სხვა ჯალათებთან ერთად.

პიტლერელ ავაზაკებსა აეწვით კუდის რიკები, ცდილობენ, მაგრამ განწირულთ ვედარ იხსნიან ხრიკები.

რიბენტროპი და პაპენი პირობებს ჩმ. ხევენ ზავისას, ჰფიცავენ მგლობას მოვიშლით, ადათს დავიცავთ კრავისას.

ინგლისს და ამერიკასა აწ არას ვუზამთ ავსაო, სიახით მივცეკოთ სამტერგვად მათ ჩვენს გემებს და ნავსაო.

მხოლოდ დაგვეხსნან, ნუ გვეცემენ, მივუძღვნით ვარდს და იებსო, პირს დასავლისკენ აღარ ვიქმით, არც ვითხოვთ კოლონებსო.

მონა-მორჩილი ვაგხდებით, თავზეც დავისხამთ ლაფსაო, მხოლოდ კი გადაგვარჩინეთ ბომბდამშენების შხაპსაო.

სამთა კავშირის გათიშვა სწადით ამა ხერხითა, რადგან დღეს ყველა ფრონტიდან გარბიან კისრის ტენითა.

მაგრამ ტყუილად ცდილობენ ფუჭია მათი ყბედობა, მუხანათობის ოსტატებს აწ აღარავინ ენდობა?

მ. გრიგალიძე

საიდუმლო იარაღი

„პიტლერელები ტრაბახით გაიძახიან, რომ თათქოს მათ აქვთ გამოგონილი საიდუმლო სამხედრო იარაღი.“

გაზეთებიდან

გამომგონებელ იოჰანეს შლუბერგს დიდი სახელი აქვს მოხვეჭილი ფაშისტურ გერმანიაში. ბართალია, მას ჯერ არააერი გამოუგონია, მაგრამ „ფიურერი“ დარწმუნებულია, რომ შლუბერგს ნამდვილად სწადია ასახელოს არიელთა რასა. ამის აშკარა დამამტყცებელი საბუთიც არის: შლუბერგი ნერვიული სისტემის ზედმეტი დაძაბულობის გამო მრავალჯერს მოხვდა საგიჟეთში.

საგიჟეთიდან იწყება სწორედ „ფიურერისა“ და შლუბერგის მეგობრობა, ისინი აღზნებულთა კამერაში ერთად იყვნენ და ხშირად უზიარებდნენ ერთმანეთს თავიანთ უსახდრო ზრახვებს. ამიტომ არის, რომ „ფიურერი“ პირადად შეარველობს შლუბერგს და მისი საგამომგონებლო ლაბორატორიისათვის არაფერს ზოგავს.

მაგრამ ბედი არა აქვს შლუბერგს, როგორც გამომგონებელს, — რის გამოც ვინცაღაც მოინდომებს, აღმოჩნდება, რომ უკვე დიდიხანია გამოგონებულია.

ამას წინათ მას ჰიმლერი ეწვია მოულოდნელად. შლუბერგმა იფიქრა დაჰერას მიბირებს, როგორც ცრუ გამომგონებელსო. შეშინდა, მაგრამ არ დაიბნა და თვით პირველმა ჩამოუგდო ლაპარაკი თავის წარუმატებლობის შესახებ:

— ბატონო ჰიმლერი, მიშველეთ რამე, ბედი არა მაქვს — რა ერზაცის გამოგონებასაც შევუდგები — აღმოჩნდება, რომ უკვე გამოგონილია. არ ვიცი რა გქნა, სასოწარკვეთილებაში ვვარდები!

— არ გეკადრებათ, ბატონო პროფესორო, თქვენ, ადლოფის პირადი მეგობარი და სასოწარკვეთილება?! აღარ გაიმეოროთ ეს სიტყვა. რაკი თქვენ ერზაცების გამოგონებაში ბედი არ გწყალობთ, ეს იმას ნიშნავს, რომ მოწოდებული ხართ უფრო დიდი საქმისათვის. თქვენ ისეთი რამ უნდა გამოიგონოთ, რაც ასახელებს ჩვენს არიულ რასას.

— მე... მე... ასე ვფიქრობდი, მაგრამ...

— არავითარი მაგარამ. ფიურერს სჯერა, რომ თქვენ ასახელებთ ჩვენს რასას და უდიდეს საქმესაც განდობთ. აი, თქვენ იმუშავეთ იმ გამოგონებაზე და დარწმუნებული იყავით, რომ ის არ აღმოჩნდება უკვე გამოგონებული...

— მიშველეთ, ბატონო ჰიმლერი, მითხარით რას გულისხმობთ! — თვალების გიჟური ბრიალით შეჰყვირა შლუბერგმა.

— დამშვიდდით, ბატონო პროფესორო, ესევე გიამბობთ. ფიურერი გავალებთ გამოიგონოთ საიდუმლო სამხედრო იარაღი, რომელმაც უნდა ააშუალებდეს მისცეს ჩვენს რასას მსოფლიო დაიპყროს, ხომ მოგეხსენებათ, ჩვენ წინად „ბლიცკრიგებით“ ვფიქრობდით ამ მიზნის მიღწევას, მაგრამ ის აღარ გამოდგა. ენლა ურთადერთ საშუალებად ფიურერს „საიდუმლო სამხედრო იარაღი“ მიაჩნია და მის გამოგონებას თქვენ გავალებთ, როგორც მის პირად მეგობარს, ვინაიდან იცის, რომ თავს არ დაზოგავთ და არც საიდუმლოს გასცემთ.

— დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ არც საიდუმლოს გავცემ და არც თავს დაგზოვავ, მაგრამ...

— არავითარი მაგარამ, — ხომ წავგიტახავთ ჩვენს ზღაპრებში უჩინ-მაჩინის ქუდის შესახებ...

— თქვენ გინდათ მე გამოვიგონო უჩინ-მაჩინის ქუდი... მაგრამ...

— დიას! ჩვენ სწორედ ეს გვინდა. ფიურერი იმ აზრისაა, რომ არიელების ხსნა მხოლოდ ამ საიდუმლო იარაღში არისო.

— მე... მე... თვითონაც ბევრჯერ მიფიქრია უჩინ-მაჩინის ქუდზე... ვცადე, მაგრამ... — დაიწყა უღუღული გამომგონებელმა.

— არავითარი მაგარამ, — გააწყვეტინა ჰიმლერმა, — თქვენ უნდა ეხლავე პირობა დასდოთ, რომ გამოიგონებთ უჩინ-მაჩინის ქუდს. უჩინ-მაჩინის ქუდით უნდა მოვროთ ჩვენი გემები, ჩვენი ტანკები, ჩვენი ჯარისკაცები და... უკანასკნელ მემენტში ჩვენი თავებიც, გესმით?

— მესმის მაგრამ...

— არავითარი „მაგრამ“, თქვენ ეხლავე უნდა შეუდგეთ მუშაობას. სთქვით რამდენი თანხაა საჭირო ცდების საწარმოებლად. დაუყვინებლივ მოგვეცემთ.

— კი მაგრამ, მე ვშიშობ...

— არავითარი შიში. არიელს არაფრის არ უნდა ეშინოდეს.

— მე... მე მაინც ვშიშობ, ადლოფი ისეთი ბრაზიანია...

— სწორედ ადლოფის ბრაზის დასაყუჩებლად არის საჭირო ეს ხელშეკრულება. თქვენ ამაზე უარს ვერ იტყვი!

მეორე დღეს ჰიმლერმა წარუდგინა ფიურერს გამომგონებელ შლუბერგთან დადებული ქელშეკრულება.

სალამოს პიტლერთან შესდგა სასწრაფო სხდომა, რომელსაც დაესწრენ ფაშისტების ლიდერები და ფრონტების სარდლები.

„ფიურერი“, 1941 წელს მოსკოვთან განცდილი მარცხის შემდეგ ისე მზიარული არავის უნახავს, როგორც იმ სალამოს.

— მორჩა, დღეს შემდეგ აღარავის ექვი აღარ უნდა შეგეპაროს, რომ ჩვენ გაემარჯვებთ! — დაიწყო პიტლერმა, რომელსაც ხელში ოთხად გაკეცილი ქალაქი ეჭირა — აი ჩვენი გამარჯვების თავდები. აქ არის ხელშეკრულება, რომელიც დავდეთ ჩვენი დროის უდიდეს გამომგონებელთან, ის პირობას გვაძლევს, რომ გამოიგონებს „საიდუმლო იარაღს“, რომელიც უზრუნველყოფს არიული რასის მსოფლიო ბატონობას.

გენერლები დარწმუნდნენ, რომ... მათი ფიურერი ხელიდან წასული გიჟი-გებელსმა კი რადიოთი ქვეყანას ამცნო, რომ პიტლერელებს უკვე გამოგონილი აქვთ „საიდუმლო სამხედრო იარაღი“.

უღმარებელმა სენმა ჩვენს რიგებს გამოაცალა ჯერ კიდევ ახალგაზრდა, ფრიალ ნიჭიერი ადამიანი. გუშინ დილით მორალურად გარდაიცვალა განდიდების მანიით შიშობილი მწერალი დიოკლეტიანე პომპული (პასპარტი: ევტიხი პამპულიაშვილი), რასაც გულსტრეკივით ვიუწყებთ. მწვიდობით! ჯერ კიდევ თბილისი ნეშტის წინაშე ფიცა ვდებთ მალე დავეფიქსოთ შენი თავი, შენი ლექსები და შენი მოთხრობები!!

კავასკროვის მიზეზი

პროფესორმა მოზერისევილმა, რომელიც დიოკლეტიანეს მკურნალობდა, შემდეგი გვაუწყა:

— მეტად მძიმე სენით იყო, საბრალო, შეპყრობილი, ლათინურად მას ვუწოდებთ: „ცხვირის აწეულ მწერალს“. ამ სენით დაავადებული წარმოადგენდა აქვთ, თითქო ოლიმპზე არიან წამოსკუბული და თავისი სლოკინიც კი ეოლოსის ქნარის ჟღერად მიიჩნიათ. ამ პატავცემულ მწერლის ავადმყოფობა თანმიმდევრობით ვითარდებოდა: თავდაპირველად თითონ ეპიდემიამ და მრავალს, მერე სხვები ეპიდემიამ და მრავალს, შემდეგ გატუტუცებები და ეპიდემიები დაეცო, კორიკანობას და კეებს მიჰყო ხელი და ბოლოს ყველაფერად მიიჩნდა. მე ვარ და ჩემი ნაბადიო. (როგორც სტატისტიკა გვიჩვენებს, ეს საშინელი სენი გავრცელებულია აგრეთვე კომპოზიტორებსა, მხატვრებსა და მსახიობებს შორის).

რასაკვირველია შეიძლება დიოკლეტიანეს გადაჩენა, რომ თავის დროზე გამოცხადებულიყო სამკურნალოდ. ამისათვის საჭირო იყო: პირველსავე შემთხვევაში, როგორც კი მან ცხვირაწეული სიარული იწყო, ვინმე მადლიანს ჩამოეჭაჩა მისი ცხვირი. რადგან ეს არ მოხდა, მან თანდათან მალდა და მალდა ასწია ცხვირი, სანამ ერთ საბედისწერო დღეს თავმა არ გადასძლია. საბრალო ისე გადაიზნო და ისე გადაყირავდა, რომ თავი ქვას დაახვებოდა.

— ვადამდებია თუ არა ეს სენი? — შევეკითხეთ პატავცემულ პროფესორს.

— ფრიალ საშიშია. მისი ბაცილები მეტად შხამიანია. მიმოიხედეთ გარშემო და დარწმუნდებით, რომ ბლომად არიან ამ სენით შეპყრობილნი.

ამ ძვირფასი ცნობებისათვის გულწრფელი მადლობა გადავუხადეთ პროფესორს და მეტად ნასიამოვნები დავემშვიდობეთ.

გიორგარაშვილი ცნობავი

დიოკლეტიანე პომპული მისმა დედამ შობა. რადგან დედა უსწავლელი ქალი იყო და უჭირდა მისი სახელის თქმა, (ხოლო ზეშთავონებულ ადამიანს ეს იცხებოდა მეტრიკით მინიჭებული სახელისა და ყველას უკრძალავდა ევტიხი არ დამიძახოთ), ის, ანუ დედა, უბრალოდ უწოდებდა თავის საამაყო შვილს: ტლიკიანე.

ახ, რა იყო, რა თავისებური, რა წარმტაცი იყო იგი ბავშვობაშივე! მომავალ მწერალს ყველაზე უფრო უყვარდა ძილი და სწავლა ეხარებოდა. ზამთარ-ზაფხულ ან სოფელ-სოფელ დალაყუნობდა, ან და ხბოს კუდში ჩავლებდა ხელს და ორღობებში დარბოდა. უყვარდა კიდევ ტყემალი, ბაყაყის მოკვლა და ძალღივით ყმუილი. როგორც ხედავთ, პატარაობიდანვე დაახლოებული იყო ბუნებასთან, რამაც მომავალში ღრმა კვალი დააჩინა მის შემოქმედებას. მისი ყოველი სტრიქონი მუდამ გვაგონებს ხარის ბლავილს, ბაყაყის ყიყინს და ყოველი სიტყვა კბილებს კვეთავს მკვებ ტყემალივით.

როგორც ყველა დიდათ ნიჭიერი არსება, დიოკლეტიანეც განუზომელად ზარმაცი იყო. ეს გარემოება ძალიან აწუხებდა მის შეუგნებელ დედას.

ბელ დედას. ვინაიდან სწავლას გული არ დაუდო, ჯერ ხარახს მიიბარეს, მერე თერძს, ბოლოს მეფურნეს. მაგრამ დიოკლეტიანეს გული არსად უჩერდებოდა. როცა დაეპყრდა და თითონაც შეიგნო, რომ ხელობის არ ჰქონო, მიწერლობას მაინც დაევიწყებო... და მართლაც, მიჰყო მან ხელი ლექსისა და მოთხრობის წერას.

დიოკლეტიანე სიცოცხლის უკანასკნელ წუთამდე ისე თავგამოდებით იცავდა მწერლის სახელის სიწმინდეს, რომ თავისი თავის გარდა არავინ სწამდა და რუსთაველშიაც დაეჭვებული იყო. ყველასგან მოითხოვდა: მხოლოდ ჭეშმარიტი მწერალი აქეთო. და რადგან იცოდა, რომ მასავით დაჭეშმარიტებული არავინ იყო, სამართლიანად დაღადებდა: მაღიღეთ, აღმერთეთ, გუნდრუკი მიჰმით, თორემ დინს გაგაცილთო. აი რაოდენად გულისხმი იყო და მოყვარული იყო იგი ნამდვილი, მაღალხარისხიანი მწერლობისა.

თუ რამდენად დიდი იყო კერძო ცხოვრებაშიაც, ამაზე ცნობები მოგვაწოდა მწერლის გაუბედურებულმა მეუღლემ.

— ბევრს კითხულობდა დიოკლეტიანე? — ვკითხეთ ჩვენ ქვრივს.

— უი, არა ვენაცვალე! — ხელები გაასავსავა მან — რას ბრძანებთ, მაგისტანა უბედურება მის თავზე არ შემემჩნევია. რა ვიცი, თუ სახლის გარედ ეწეოდა ასეთ გარყვნილ-

ბას, რა მოგახსენოთ და, შინ კი თუ არ ეძინა, — სკამდა, და თუ არ სკამდა — ხვრინავდა.

— ბევრს სწერდა?

— როცა ფული შემოგვაკლდებოდა, და თუ სხვა რაიმე ხრიკით ვერ იშოვიდა, რა უნდა ექნა აბა...

— შინაურობაში რა ენაზე უფრო უყვარდა ლაპარაკი?

— როგორც სწერდა, ისე ლაპარაკობდა. რაღაცას ქე კი ბურტყუნებდა, კაცი ვერაფერს გაუგებდა. გარკვევით ვარჩევდი მხოლოდ შემდეგ სიტყვებს: კისერს მოგუგრებ მე იმას! რაღა გაბედა კრიტიკამ სხვისი ქება, როცა მე ცოცხალი ვარ!

გვემცნაურა, გვემცნაურა დიდი დიოკლეტიანე შენი ღრმა სიტყვები! შენი შემოქმედება ხომ აქედან იკრებდა სასიცოცხლო ძალას! აი რა ოსტატი დაეკარგეთ ჩვენ!

დაწერილებით ცნობებს დიოკლეტიანეს ღვაწლსა და ცხოვრებაზე ვაგროვებთ და ახლო მომავალში ცალკე მონოგრაფიის სახით გამოვცემთ.

P. S. გაუგებრობის გასაფანტავად ავტორი ლახუნდარელი აცხადებს, რომ ამ ფვლეტონს კონკრეტულად არავინ ყავს მხედველობაში. ის დაიწერა იმ შემთხვევისათვის, რომ მომავალში არავინ გამოჩნდეს დიოკლეტიანეს მსგავსი ლახუნდარელი

მძღაპრი რუბრიკები

ნახ. გ. ლომიძისა

მიუხედავად ალტაცებით აღნიშნავს, 80 წლიან მოხუცთა შრომისუნარიანობას, რომელნიც ამჟამად სამუშაოებზე არიან გაწვეულნი.

გერმანელი ბიჭი: — ფრიც, რატომ აღარ დადისარ სკოლაში?

ფრიცი: — არა მცალია, ყოველ დილით უძღურ ბაბუას ვაცილებ სამუშაო აღვიღამდე.

ქართული

სამი გერმანელი ჯარისკაცი — უხელო, უფეხო და უტყვერო ლაპარაკით დერეფანში ისხდნენ და საუბრობდნენ.

— შენ რა პროფესიის ხარ? — ჰკითხა უფეხოს უხელმა.

— შე შენფი ვიყავი მამულებს გესტაპოში, ჯარში რომ წამოვიყვანეს — ტანკისტ-ვაჟი.

— თოი ალბად ბევრი გასარჩეო რუსები!

— წამოიღონ, ჰამარევი უფრო მეტი ესარსედი ხალხს ჩემი მანქანით მო-
შენის ტერიტორიებზე და სასურსათო მიწათმოქმედის წინ დამდგარი რევებში. ვაფიქს
ფრონტზე ჩემი ტანკით, ვგედავ გამიწადა რუსის ერთი ტანკი, ვაგეძენე ჩემი ც-
უნდა დამეხსებოდა სასტიკად, მაგრამ ამ დროს ისე საშინლად დააჯახა თავისი
ტანკი რუსმა ტანკებმა ჩემსა, რომ ვინებდა დამეცავდა, თვალთ დამინდოდა
და ტანკიდან ტრობარსაგით გადმოვფარდი, გოგონა რომ მოვიდა, ვეძღვა, ჩემი
ტანკი დამეხსებოდა, ვიგ მყოფი ლეიტენანტი და მეტყვიამ ფრეშევი გასარჩი-
ლი, მე კი უფრეხე და ვადავრის ბედზე, ფეხების დაგვიკრე მხოლოდ!

— აი, ალბად ის რუსი ტანკისტი ატროხოსის შოფერი იქნებოდა ან და
შეიძლება ტროფიკების სილი — განმარტა უხელმა — თქვენ სახელთგანი ბრძოლა
გადავიტანით, მე კი ხელს დაგვიკრე და შურისს ხერხებალი ვაფუქსედი
მაქვს, როგორც რევიზიის მტერი ვიყო, ხელობით ფრონტზე ისე გამოვიყენე.

დღემ რამოდენიმე ას ფუთ ტვირთს ვეზიდებოდი მატარებლის ვაგონებში.

— ალბად რუსულ ვეჯილეხას და შაქარს.

— არა ჩემის დაგვირუდობა დაბოცებებს!

— შოი! მაგისთანების რა მოგახსენო, ხოლო ნაკლები ბრძოლა არც მე
ვადავრისა — ისეთი ბრძოლის მატჩი ჩავატარე რუსის პარტიზანებთან, რომ
უტეთისი არ შეიძლება.

— მატჩი?

— დიხ მატჩი! მე უფებურთელი ვარ პროფესიით. ვამიგობია — რუსები
კარგი ფეხბურთელებია, მაგრამ არც ისეთი. ერთ სიფუქსიან მუცეაგებით რუ-
სის პარტიზანულ რაზმს. ისინი იქნებოდნენ ოცდაათამდე, ჩვენ კი ასოცი ცაცი
ვიყავით.

— ალბად დამამრცხეთ!

— არა! შეტაკება ყამით დამავებდა, ისინი უკუცდავით დარჩა და ჩვენც!

— დიხ — პედრო

— ეს გენერალი ფაფრების მიერ მარშლობაზე წარდგენილი.

— ალბად ბევრი სახეობა ქალაქში ექნება...

— დიხ, ძალიან ბევრი... ახამდე ქალაქი დაგოვა.

— მაშ ელახტიური დახევის? — საუკეთესო მცოდნე ყოფილი.

გენისის აკი

„წარმართის“ დიდების შედეგად
სახალსი ვეგებთან ვეგებთან ადმი-
რალი ფეხის ვეგებთან ვეგებთან ადმი-
რალი მხოლოდ ირის მატჩის ვეგებ-
თან „ლტვილი“ და „შეირი“ რამოდენ-
იან წარმართის ფორტებში ადმი-
რალი.

ფორტებში კლდისანი,
სურფოლია ვეგებთან,
„დუტევი“ და „შეირი“
კარგად შეშინებოთ.

ვაგებთან ბილი რუსი ომი,
ან ადმირალი და მატჩი,
ამიღებებს, ვაგებთან,
დამდებებს „სინიარტია“.

ეს ხარალი რა არის
სახეობა იგი ხეწოდა,
სახეობა ვეგებთან წარმართის სესეკი
მისი ბილი ვეგებთან.

სულ ხალხად სრულიდა
რაც ვეგებთან, რაც ვეგებთან,
ადმირალი ვეგებთან,
ვეგებთან მათი ვეგებთან.

„გენილი“ კი ლეწილი
ისე დაავადდა,
რომ მის შეგებთან საწყალი
ის „ლეგებში“ ჩავრდა.

გემი „გენილი“
მის ფაფის დღემ,
ვიღებებთან — დიხ
რასის ვეგებთან.

მხოლოდ არი გემი ვეგებთან,
სიამავე რეგებთან,
„დუტევი“ და „შეირი“,
ჩაიბილ უფრეხი.

ფრეხი რაგად მათგანიც
ვრადი ვეგებთან,
მაგამ მათი სიცილებელ
ჩვენთვის მათი ტანკი.

ფორტებში კლდისანი,
სურფოლია ვეგებთან,
იღებებთან — ხალხალი,
კარგად შეშინებოთ.

გაგრილის აგრილობა

ნახ. ს. ნადარეჭვილიანი

შოკევირისი სამაგრო ფეხის ვეგებთან მატჩი ადრიანდ-
ენე გერმანის ვეგებთან ვეგებთან (ბორბებში, ფრეხებში, ბრობელებ-
რი) და მატჩი ვეგებთან.

ვაგებთან დილიით
ნახ. ლომისა

მამიძე: ვანგებებთან ვეგებთან ამ ვეგებთან ხალხურების და ამ მოსუფის ვეგებთან ვეგებთან.
სამინისტროს ვეგებთან ვეგებთან: ვეგებ მე, მატჩი, ვეგებ შეიძლება ჩაიფრებოს წაწილში.

ქართული მოთხრობები

წინდახედული

გერმანელთა მიერ ვეგებთან თვითმფრინავში, რომელსაც რუმინელი მფრინავი მარ-
თავდა შეგებთან ვეგებთან ვეგებთან. — მისი ვეგებთან — მისი ვეგებთან — მისი ვეგებთან —
ბორბებთან ვეგებთან ვეგებთან, რომ მის ვეგებთან ვეგებთან არ არის.
— თუ შეიძლება რუმინელი ენავე მიიხატება?
— როგორ? ვანა ვეგებთან ხარ?
— დიხ.
— შეც რუმინელი ვარ, მეგობარი, რატომ არ მისახარია?
— ია ვეგებთან, ფორმა გერმანულ ვეგებთან და ვაგებთან ვეგებთან შეგებთან.
— მე კი შენი მეგობარი, გერმანელი მფრინავი — ჩაიხედ, ხომ არ დავეგებთან
რუსებთან?
— დავეგებთან და უკვე ვეგებთან ჩვენსენ ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან.
— მაშ ვეგებთან მატჩი, ჩვენსენ ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან.
— რატომ?
— იმეგებთან, რომ ახლა ატებთან ვეგებთან, რომ შეიძლება ცოცხალად ჩავაწვიოთ
დახლა და ტეგებთან ჩვენსენ ვეგებთან, რომ ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან.
წინდახედული

წინდახედული

— ვამიტანი ქონდარინი, გეგებთან ამოცანა — დაუგებებთან ვეგებთან ვეგებთან
ესკადრილით ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან. — მისი ვეგებთან ვეგებთან
ფორტებში ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან.
ქონდარინი ვეგებთან სიტყვის ვეგებთან ვეგებთან:
— კი ვეგებთან, ეს ხომ ახლა შეუძლებელია, თქვენია აღმატებულებამ — საფრე-
ნისნი ამიღებ არ არის ახლა.
— მატჩი?
— მატჩი! ვეგებთან ვეგებთან თვითმფრინავები დაფრინავენ.
სიამავენი მოგვრდებიან.
გერმანის ვეგებთან ხეივანს აფეგებთან, პოსტიკებში ვეგებთან და ცოცხალად
ფორტებში ასრულებენ საიტიკების მოგვრდობას. ერთით სვეთ პოსტიკაში ცოც-
ხლა საიტიკას შეგებთან ვეგებთან დაფრინო.
— შენც ავა ხარ, ვარ?
— ავა ვარ, ფრეხი.
— ვეგებთან?
— არა, ვეგებთან, დაფრინებ ვეგებთან საკეთით.
— მაგრამ შენ ხომ ახალი ხარ, ვისი ბრძანებით შეშინებ?
— ფორტის მატჩი ვეგებთან.
— ვეგებთან, რომელსაც ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან.
— რა არის ეს სიამავენი?
— ის რომ ამ ჩემი საკეთით მალე ვეგებთან ვეგებთან მისი ვეგებთან.

— ხედავ, აქ რუმინელებს ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან ვეგებთან და ვეგებთან.
— ალბად ისინი იქნებან, მუცევირის საწარმო ბინებმა და ხანგრძლივ დახეგებთან რომ მოვლდნენ.
— მუცევირის ბინების რა მოგახსენოთ, რაც შეგებთან დახეგებთან ხანგრძლივი კი არა, ხანდაზმად დახეგებთან ვეგებთან.

კასი ინდაური

კაცია თუ ინდაური, გაუფუყული რომ ზის, ფიქრობს? ცხვირი ისე დაუშვია დალუბოდეს ყველა თითქოს. ზის თუ დადის, ანგარიშობს და ფიქრშია დღე და ღამე, არ მოაკლდეს მას და ცოლშვილს რაც იმათ დღეა აქვთ სიამე.

იგი სხვების გასაგონათ თავს წესწირავს ქვეყნის საქმეს, მაგრამ საქმით თავის სიტყვებს გულს ახლოს არ მიიკარებს. სახე მუდამ მოლუშული, ნამდვილად გაგს უხმურს იგი, ცხვირი ისე დაუშვია, გეგონება ღორის დინგი. კიდევ კარგი, ასეთები იშვიათად ჩვენში გვხვდებოდა, და იმათაც, ჩვენის აზრით, რკინის ცოცხი მოუხდებოდა.

ფარნა ქვეყნისაური

ჩვენი დედა

„დედემ დე ტულუზის“ რედაქტორმა სარომ ფარნა-გი პატრიოტებისაგან მიიღო პატარა კუბო, რაც ნიშანი იყო იმისა, რომ მას, როგორც საფრანგეთის მოალაღ-ბებს, სიკვდილი ჰქონდა მისჯილი...

გაზეთებიდან

ღაჯალი რომ გაზეთისა სცემს „დედემ დე ტულუზის“ ჰქვია, თუმცა ფრანგულად იწერება, ფრანგ ხალხს გულში ხვდება ტყვიად.

გესტაპოვლ აგენტების წრიობინებენ იქ კალმები, იმ გაზეთით „ფიურერის“ თურმე არის ნაამები.

მაგრამ ერთხელ მის რედაქტორს საროს უცებ გააცხელა, რადგან კუბო მიუტანეს, პაწაწინა, თითისხელა.

რედაქტორის მიმართ სწვრდნენ: მზად გქონდესო კუბო დიდი, რადგან შენ ხარ მოალაღატე და მშრომელთა სისხლსა ღვრიდი.

არ გასულა ორი დღეც და ქუჩურ გაზეთს გამცემელთა, საიქიოდან ის სარო ხელს ხომ ველარ მოაწერდა?

მხოლოდ მასზე იმ გაზეთში ნეკროლოგი დაეწერათ, — და იმ რედაქტორის მოკვლას თვლიდნენ მის შავ ბედისწერად.

ქიზვარდო

დასკარავს „შანსები“

ამხანაგო ნიანგო! მინდა გაგაცნო შენი ჩანგლის მორიგი კანდიდატი. ეს არის „სოიუზტრანსის“ მოფერი ნიკოლოზ დასკარავა. ეს ის დასკარავაა, რომელსაც თავის მუშტთან ასეთი დიალოგი აქვს ხოლმე.

— ჰა, ცხვირის თავო, ქვიფო გინდა? — მინდა, (თვითონვე ამბობს მუშტის მაგიერ). — მაშ შანსები დავატრიალოთ? — დავატრიალოთ. და ხშირად, თბილის-მანგლისის გზაზე ის მართლაც „ატრიალებს შანსებს“, გააჩერებს თავის მანქანას, დაგროვდა მგზავრებს, ზოგს ლანძღავს, ზოგს აჯარბებს, ზოგს სცემს და ამ „ოპერაციებიდან დიანაც შოულობს საქმიფო ბუჩუღს“. ასე ჩაიბინა დასკარავამ გ/წ. 1 დეკემბერსაც. ამ დღეს, იგი მართავდა „სოიუზტრანსის“ № 79 მანქანას, რომელსაც თეთრი-წყაროდან თბილისში მოჰყავდა მგზავრები. გამოსვლის აღმოსვლედ დაიტვირთა მანქანა მგზავრებით. მათი ბილეთებიც და ხელბარგიც იქვე შეამოწმეს „სოიუზტრანსის“ სადგურის უფროსმა მალია-გსკიმ და თვით დასკარავამ. მცირე მანძილის გამოვლის შემდეგ კი დასკარავამ მანქანა გააჩერა და მგზავრებს შეულორიალა: — აბა მიიწ-მოიწით. — რათა? — აი, ეს კაცი უნდა დაჯდეს. მან დასვა უბილეთო მგზავრი, რომლისაგანაც ასი მანეთი იჯიბა. სოფ. ასურეთამდე ასეთივე „ოპერაციით“ დასკარავამ კვლავ ორი უბილეთო მგზავრი „შეიძინა“. ასურეთში კი მანქანა გააჩერა და შევიდა სასადილოში, საიდანაც შეზარბოშებული დაბრუნდა. მან მანქანიდან გადმოსულ მგზავრებს არ დაუცადა, გზაში დასტოვა ისინი, ხოლო მათ ადგილებზე უბილეთო მგზავრები დასვა და მათგანაც ას-ასი მანეთი იჯიბა. ასე რამოდენიმეჯერ გაიმეორა მან სოფელ კოდამდე. მაგრამ აი, მოუახლოვდა მანქანა თბილისს. აქ დასკარავამ კვლავ გააჩერა მანქანა, მგზავრებს მჯილი აჩვენა და მიმართა:

— ხედავთ ამ თელეთურ ცხვირის თავს? — ვხედავთ, — მიუგო ვილაცამ ზუმრობით. — ჰო და თუ არ გინდათ, რომ ამ ცხვირის თავმა თქვენს თავზე ისეირნოს, ჩამოდი თუ უფლი. — რის ფული? — ბილეთებისა და ბარგის ფული ჩამოდი თ მეტქი! — აკი ფული იქ გადავიხადებ? — იქ „სოიუზტრანსისათვის“ გადაიხადებთ, აქ კი-მე ვთხოვლობ. ზოგიერთი მათგანი, ვინც გაუძლიანდა, დასკარავამ დაბლა გადმოათრია. მგზავრების ნაწილმა მეორედ გადაიხადა ფული, ნაწილს კი დაემუქრა: თბილისში გადავანდევინებთო. თბილისში მართლაც ახალი „შანსები დაატრიალა“ დასკარავამ. მეტენის წიდან ძალით გადმოსხა მგზავრები და კვლავ ფული მოსთხოვა იმათ, ვისაც გზაში ვერ გამოსძალა. განსაკუთრებით თვალში აშლილო სასურსათო და სამრეწველო საქონლის ბარათების რესპ. ბიუროს სექტორის გამგე მოქ. აკაკი ლეჭავა.

— იძლევი თუ არა ფულს? — არა, რადგან მე ბოლშევის და ხელბარგის ფული უკვე გადახდილი მაქვს. — შენ სპეკულანტი ხარ, მე შენ გიჩვენებ სეირს. „სამსართულიანი“ გინებით ჩაუძახა ლეჭავას ბარგი მანქანაში და ლეჭავაც აიძულა ჩამჯდარიყო, დასკარავამ ლანძღა, აგინა, ათასგვარი მუქარით შეეცადა ფულის გამოძალგას, ხან მილიციის წევრებით დაემუქრა, ხან ცემით, ხან სოლანულში წაყვანით და მოკვლით და როცა ვერაფერს გახდა, კრილოვის ქუჩაზე პირდაპირ გადმოაგდო ბარგი და ბარგის პატრონიც. დასკარავას ეს „გმირობა“ თავის დროზე ეცნობა ვისაც ჯერ არს, მაგრამ შედეგი არ სჩანს.

მე გადავწყვიტე შენც გაგაცნო ამხანაგო ნიანგო, შენი ჩანგლით გამოუტანე მსჯავრი.

მის. ნუცუბიძე

ხელის სიმაჯვე და არა თვალთმაშობა

ამხანაგო ნიანგო, გამიგონა, თითქოს მანიპულატორები მხოლოდ ცირკში აჩვენებდნენ ფოკუსებსო. ეს მართალი არ ყოფილა. თურმე არიან ისეთებიც, ვისაც ცირკი არც უნახავთ, მაგრამ ისე მოხერხებულად აკეთებენ ფოკუსებს, რომ შენც გაგიკვირდება. მაგალითად, საჩხვირის ფოსტის გამგე გრიგოლ იობაშვილი ავიღოთ: მისი მანიპულაციები უკვე განთქმულია. ეს თქვათ, მოვიდა თბილისიდან ფოსტა. ქურნალ-გაზეთების შეკრულ კონტებს იობაშვილი აატრიალ-დაატრიალებს და მათ სულ სხვა პროდუქტებად აქცევს. არავითარი თვალთმაშობა, მხოლოდ ხელის სიმაჯვე სწვევებს საქმეს. იცი, როგორ ამხ. ნიანგო?

გრიგოლ იობაშვილი ხელისმომწერლებს მიუბუღებულებს: — თქვენნი გაზეთები არ მოსულა ბიძია, თბილისი არ გიგზავნით და აბა რა გქნა მე? ამის შემდეგ, იობაშვილი ხელისმომწერთა გაზეთებს საჩხვირის ბაზარზე გაუშვებს და სცვლის მათ კერცხზე, ყველზე და ლობიოზე. იობაშვილს განსაკუთრებით პარასკევობით კარ შემოსავალი აქვსო, — ამბობენ, ამ დღით საჩხვირში ბაზრობა და გაზეთები ბლომად სალდება. იმასაც ამბობენ, იობაშვილი დიდათ კმაყოფილია, მაგრამ ის კი არ ვიცით, რამდენად უკმაყოფილოა კავშირგაბმულობის სამმართველო მისი ფოკუსებით? გამოგვირკევე ამხანაგო ნიანგო!

თ. იბრაიმი

კრიტიკოს წყაღიწყას თავაზიანობა

იხვიათი კონსერვი

ნახ. ლონისა

ბერლინი. ამ დღეებში ჰიტლერის შავ დარბაზში შესდგა იშვიათი კონკერტი, ესტრადაზე გამოვიდნენ შემდეგი სოლისტები: იოზეფ გებელსმა იშვიათი ოსტატობით შეასრულა რომანსი: „ონ სიმართლეც, ძნელი დასაფარი ხარ“ და „დერ ჰორენ ოსტატ“, იოახიმ ფონ-რიბენტროპმა ინგლისის ავიაციის ბერლინზე ბომბარდირების აკომპანიმენტზე იმღერა „ცივ ზამთარში უსახლკარომ“.

დიდი წარმატება ხვდა გესტაპოს უფროსის ჰიმლერის გამოსვლას, რომელმაც იშვიათი ოსტატობით შეასრულა „დუშეგუბაკვ“, მენი ბედისწერა ვარ“, ჰერინგმა წაიკითხა მუხამბაზი: „რომ იცოდე ჩემი გულის დარდები“, და „გინდ მეძინოს მაინც ცელი თავდასხმას“.

მოწვეულ ძალებიდან თავი „ისახელა“ მანერჰეიმმა, რომელმაც ფინური დანებით იცეკვა და იმღერა: „ჰიტლერ, ნეტავ არ გამეცვენე თავიდან, შუა ზღვაში გადამაგდე ნავიდან“.

უნდა აღინიშნოს აგრეთვე მიხეილ ანტონესკუს გამოსვლა, რომელმაც ოპერა „ხალხის მჭამელნიდან“ შეასრულა გზადანგეულის არია: „ძალი შინ არ ვარკოდა და სანადიროდ ვარბოდა“.

ყოველმა „დუჩემ“ აწ ემიგრანტმა და პატიმარმა მუსოლინიმ გიტარაზე შეასრულა ნეპოლიტანური ლირიკულ-ტრადიული რომანსი „წვიმა ქარია, ქარი ქრის და წვიმს, ცრემლი მისველებს, ცრემლი ობოლ სიმს“ და სხვ. კონცერტის დასასრულს თვით ადოლფ ჰიტლერმა შეასრულა ოპერა „მხეცებიდან“ „ნადირის“ არია „მაინ კაპუტ“ და მანვე იცეკვა „სასიკვდილო ტანგო“.

კუპარაჩა

— ეს ნაწარმოები ავტორის ბრწყინვალე გამარჯვებაა არა იმიტომ, რომ იგი დიდი მხატვრული ოსტატობით არის დაწერილი — არა, ოსტატობა აქლია მას სწორედ: არც იმიტომ, რომ ფორმა აქვს მომხიბლველი — არა, სწორედ ფორმა არ უფარვა; არამედ იმიტომ, რომ მწერალი აგვიწერს ყოველ წვრილმანს. მართალია, მკითხველისთვის ეს არ არის ხანტერეხა, მაგრამ ახახათებს ავტორს, როგორც დიდად დაკვირვებულ მწერალს და ამაშია სწორედ მისი გამარჯვება რახაც გულწრფელად მივულოცავ.

„ ა რ ა უ შ ა ვ ს “

ტრამვაიში ბილეთს ჰყიდდა
კონდუქტორი ვინმე ლენა,
ფული მივეც, ხურდა მინდა, —
მას კი არ სურს გამოჩენა.
ასე მითხრა:
„მოქალაქევ!
გაგატარებ ამ დიდ ქუჩას,
ეს ხურდა კი სად მოგებნო?
ჩემთან დარჩეს, არა უშავს“.

ტროლეიბუსში უჯეროდ
შესვლა არც მე ვითაკილე,
მივაწოდე ფული იმ ქალს,
მგზავრებზე რომ ჰყიდდა ბილეთს.
მან მომიგო: — „ჰა ბილეთი,
შუბლი რატომ მოგიღუშავს?
რალას ელი, ხურდაც გინდა?
ჩემთან დარჩეს, არა უშავს“.

პურის საყიდლად შევედი
მსურს მივიღო ჩემი ნორმა,
ვხედავ, ხურდა მიაწოდა
ჩემს წინმდგომმა კაცმა ორმა.
ხურდისათვის ხელებს უწვდი
გამყიდველ ქალს ვართანუშავს,
ის კი ღინჯად მიპასუხებს:
„ჩემთან დარჩეს, არა უშავს“.

ერთხელ კინო ვინახულე,
ბილეთს ჰყიდდა ვინმე მართა,
ჩერვონეცა მივაწოდე,
რა თქმა უნდა, გაეხარდა.
ხუთიანში ორი დარჩა,
(არც იქ ჰქონდა ალბად ხურდა)
მითხრა: „დარჩეს, არა უშავს“,
და მეორეს მიუბრუნდა.

—:—
ამას წინათ, გასულ კვირას,
თმა და წვერი გავიბარსე,
და როს ფული მივაწოდე,
მე მოლარემ მითხრა ასე:
„ღმერთო ჩემო, რა კობტა ხართ,
რა მშვენივრად გაუხუჭავს.
რაო? ხურდა? ხურდა სად მაქვს?
ჩემთან დარჩეს, არა უშავს“...

—:—
მოლარეთა ეს ოინი
ჩემი ჯიბის წესებს ფუშავს, —
დააბრუნეთ ხურდა ფული,
გეფიცებიო, არა უშავს.

გრ. გორმალღელი

44
საქართველო
საბჭოთაო

— აქ რას უწიხარ შე არამზადავ, იმალები ვანა?
— როგორ თუ რას ვუწივარ ბატონო ლეიტენანტო, მე ვიშუოვები ჩემს ოცეულში.

საკრედიტო კოლექცია.

Тбилиси. Сатирико—юмористический журнал „Ннанги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28, ტელ. 8-10-49

ზედმოწერილია დასაბეჭდათ 1944 წ. 10/11 აბს. ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28. გამომც. № 3 ზეც. № 113. ეფ 00050.